

[Undervisningsministeren]

styrke til virkelig at holde det højeste niveau. Det var ikke alle, der var helt enige. Jeg ved ikke, om jeg skulle tolke hr. Dræbyes indlæg som uenighed. Det tror jeg ikke. Han ønskede blot at nævne ATV-institutter og alt det, der foregår på selvejende institutioner uden for de store universiteter, som vi altid hører om, og det har hr. Dræbye fuldstændig ret i.

Jeg vil nu sige lidt til de enkelte ordførere og begynde med fru Mette Groes, som var utilfreds med, at fagbevægelsen ikke var nævnt. Jeg kan til beroligelse oplyse, at hverken arbejdsgiverforeningen eller nogen som helst arbejdsgiverorganisationer er nævnt. Til gengæld bliver der i morgen tidlig afleveret en anden redegørelse fra mig, nemlig om uddannelsestilbud til de unge, og dér er arbejdsmarkedets parter nævnt hele fem eller seks gange – måske flere, når man øjer den rigtig grundigt igennem. Selvfølgelig kan fagbevægelsen også rekvirere forskning. Det har fagbevægelsen jo tilmed også råd til, og det er der ingen, der overhovedet stiller sig i vejen for. Fagbevægelsen deltager jo meget aktivt i de kontaktorganer, som forskellige universiteter har oprettet.

Der var flere ordførere, som var inde på dette med det samfundsrelevante, og jeg vil gerne i den forbindelse – ud over at henvise til kronikken i Politiken i går – sige, at det, det drejer sig om, er jo at holde skæg for sig og snot for sig. Selvfølgelig skal vi have samfundsforskning, der er samfundsrelevant. Selvfølgelig skal vi have socialforskning, der er samfundsrelevant. Og når socialministeren har nedsat en rationaliseringsgruppe i dag til at se på socialforskningsinstituttet, er det, fordi den forskning, der laves dér, tilsyneladende er for lidt samfundsrelevant, bl.a. fordi den kommer så sent, at tiden er gået. På det tekniske område er det da klart, at der skal være forskning, som er relevant for virksomheder, der arbejder med den slags teknik. Selvfølgelig. Det er der ingen der vil benægte. Det, som man kan være betænkelig ved, er blot dette, at der har været en tendens til, at man har villet lade samfundsrelevansen gennemtrænge alle de humanistiske fag og være et slags relevanskriterium. Det er farligt, for så fører det til udtørring og til ked-sommelighed. Sådan skulle det forstås. Derefter tror jeg ikke uenigheden er så stor.

Fru Karen Højte Jensen talte om humaniora. Det har i øvrigt glædet mig, at så mange

har talt for humaniora, fordi man let i denne hæsblæsende verden glemmer humaniora. Jeg synes, det er vigtigt, at vi alle har iagttaget et minuts stilhed her på talerstolen for humaniora. Fru Karen Højte Jensen støttede også stærkt, at vi måtte koncentrere kræfterne for at få virkelig levedygtige forskningsinstitutter.

Hr. Bjørn Elmquist talte i meget dystre vendinger om vilkårene for dansk forskning. Han var ret pessimistisk, og jeg vil blot sige, at det kan man have god grund til at være. Jeg mener ikke, der er andet at gøre end at spytte i næverne og sige: nu gælder det om at få noget mere ud af det, vi har, for særlig store merbevillinger bliver der ikke tale om, uanset hvilken regering vi har. Det ligger vel også i dette, at den konkrete merbevilling, der har været talt om, var et par millioner kroner til forskningsbibliotekerne. Det vidner lidt om, at der i næsten alle partier her i tinget er en fornemmelse af, at vi ikke har så mange penge at rutte med.

Hr. Bjørn Elmquist nævnte noget interessant. Han havde opdaget, at jeg næsten kun nævner det nordiske samarbejde, idet jeg dog selvfølgelig nævner det internationale generelt. Det er jo en hård anklage for en, der nu hele to gange har været i Bruxelles, dels for som formand for EF-Ministerrådet at lede møder vedrørende forskningen – tilmed vellykkede møder, hvor der blev gennemført en hel masse, med markedsudvalgets tilslutning naturligvis – dels for at være til samråd i Europa-Parlamentets forskningsudvalg, hvor jeg fik skældud for, at der ikke gøres endnu mere. Alligevel er det relevant at nævne det nordiske. Når jeg har gjort det, tror jeg, det skyldes, at hvad hovedet er fuldt af, løber hjertet over med. Sagen er, at vi lige omkring det tidspunkt, hvor redegørelsen blev skrevet, i Danmark havde besluttet os for at deltage i et nyt nordisk forskningspolitisk samarbejde med nedsættelsen af et forskningspolitisk råd med 3 deltagere fra hvert land. Rådet blev nedsat i går på Nordisk Ministerråds sekretariat her i København. Fra dansk side blev de tre medlemmer: Tove Birkelund, formand for planlægningsrådet, Flemming Woldbye, leder af forskningssekretariatet, og Ib Skovgaard, der er repræsentant for sektorforskningen inden for landbruget, som vi jo står ene med i de nordiske lande. Derfor var det naturligt, at vi bidrog med den del af forsk-